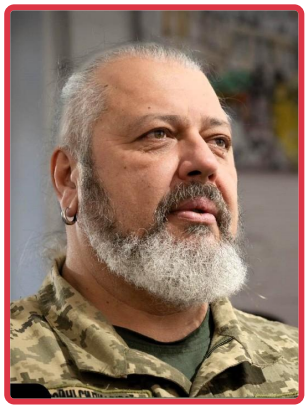
КЛЮЧ

МЕТОДИЧНИЙ КОНСТРУКТОР ДЛЯ БІБЛІОТЕКАРІВ

Сергій Пантюк

Справжнє ім'я: Сергій Дмитрович Пантюк

Народився: 10 лютого 1966 р.

Місце: с. Сокілець, Дунаєвецький район, Хмельницька обл

День народження автора: 10 лютого.

(А чи є серед вас ті, хто народився 10-го числа будь-якого іншого місяця?)

Видавець | Викладач | Журналіст | Перекладач | Письменник | Поет

Про автора

Лауреат: Міжнародного літературного конкурсу «Гранослов» (1993), Всеукраїнського поетично-музичного фестивалю «Лір» (1995), Всеукраїнської премії ім. Якова Гальчевського «За подвижництво в державотворенні» (2007), Всеукраїнської літературної премії ім. Василя Симоненка (2014), Всеукраїнської літературної премії ім. Тодося Осьмачки (2017), Премії "Літературні підсумки року «Глиняний кіт» (2018), Літературної премії імені Юрія Яновського (2019), Всеукраїнської літературно-мистецької премії імені Василя Юхимовича (2024). Дипломант: Всеукраїнського конкурсу малої прози «Що записано в книгу життя», Конкурсу романів, кіносценаріїв та пісенної лірики про кохання «Коронація слова» у номінації «Вибір видавців» (2009 — за роман «Сім днів і вузол смерті» та 2011 — за роман «Війна і ми»).[17] Конкурсу «Молода КороНація» у номінації «Кращий твір — дорослі для дітей» — за поему «Гриць — вигадник небилиць» (2018).

Сергій ПантюкСергій Дмитрович Пантюк народився 10 лютого 1966 р. у с. Сокілець Дунаєвецького району Хмельницької обл.

1983 р. закінчив середню школу № 15 у Кам'янці-Подільському. Згодом

закінчив філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту (нині — Кам'янець-Подільський національний університет).
Працював у школі та редакціях кількох газет, пройшовши шлях від коректора до головного редактора.
Мешкав і працював у Чернівцях і Хмельницькому, з 2004 р. — у Києві.
Член Спілки журналістів (із 1993 р.) і Національної спілки письменників України (з 1997 р.).
Автор семи поетичних збірок — «Таїнство причастя» (1994), «Тінь Аріяни» (1994), «Храм характерників» (1996), «Володар вогню» (2000), «Цілунок блискавки» (2002), «Босяцький калфа» (2003), «Босяцький калфа. Вибрані поезії» (2005), — роману «Сім днів і вузол смерті» (2007), численних публікацій у вітчизняній і закордонній періодиці (тексти перекладалися вісьмома мовами).
Організатор Всеукраїнського фестивалю поезії та авторської пісні «Під знаком Водолія» (1996 р., із 2008 р. — «Сліва-фест»), учасник багатьох мистецьких фестивалів і перформансів.
Лауреат міжнародного літературного конкурсу «Гранослов», Всеукраїнського мистецького фестивалю «Лір». Дипломант Всеукраїнського конкурсу малої прози «Що записано в книгу життя». Дипломант літературного конкурсу «Коронація слова» у номінації «Вибір видавців».
Займається видавничою діяльністю. Серед останніх видань, випущених у світ «Видавництвом Сергія Пантюка» — заснована Фондом «Антикорупція» серія «Мафія в Україні», зокрема, резонасні книги «Кримський гамбіт» та «Донецька мафія. Перезавантаження». Також є співкоординатором мистецького середовища «Інша література» та однойменного інтернет-ресурсу — www.inlit.com.ua.

Адреса блогу : http://pantiuk.livejournal.com/

Персональний сайт «Під знаком Водолія » : http://sliva.org.ua/

Сергій Пантюк про себе (із персонального сайту):

«Мав честь народитися 10 лютого 1966 року. Мала батьківщина — древнє село Сокілець Дунаєвецького р-ну на Хмельниччині. Підлітком розшукував на розораних полях кам’яні сокири. Носив до школи, вчителька ставила

«п’ятірки». Звідси — любов до історії та археології.
Прабабуся по матері Марфа Антонівна Франчук мала старезний «Кобзар» і «Псалтир» з «ятями». Потім дідусь купив пластмасову азбуку. Минуле переплелось із сучасним — до п’яти років навчився добре читати і погано писати. Перша віршована спроба — ремікс на пісню “Їхали козаки”. Було шкода Галі — придумав хепі-енд.
Далі — школа у Кам’янці-Подільському. Вчителька української мови і літератури Клавдія Миколаївна Запорожець вела літературний гурток. Всі стінгазети мої. Згодом — районні, обласні і республіканські газети, також деякі журнали. Відчув себе причетним до Слова. Так тоді казали.
Шукав змісту в житті — прийшов на філфак Кам’янець-Подільського педінституту. Шукав виходу із життя — пішов до армії. Повернувшись, працював на заводі, у школі, журналістом та редактором деяких газет. “Хотів побачити кулю в торець, а вона не в той бік — скік!” Ідеали — справа серйозна: довелось відшкодувати текстами. Так виринув “Гранослов”.
У світі широкому з’являлися мої поетичні збірки “Таїнство причастя” (1994), “Тінь Аріяни” (1994), “Храм характерників” (1995), “Володар вогню” (2000), “Цілунок блискавки” (2002). Ще одна книжка — “Дорогою крилатої змії” завдяки ґенієві Романові Скибі вже третій рік кисне у якомусь видавництві. А наразі час видавати вибране. Поки живий.
Дотичний до бардівського руху. Фестивалі, конкурси. Великі барди сучасності (Саєнко, Нестерук etc) сотворили на мої тексти ряд потужних композицій. Попсовики теж бралися — виходила цілковита лажа. Та й Іван Андрусяк вважає, що більше я пасую до рокерів. Теж тема.
А загалом я серйозний. Щасливий. Закоханий. Патріотично налаштований. Запеклий грибник і рибалка. А ще відомий як “Його Всеп’янійшество Сліва”. Для особливо зацікавлених осіб — решту відомостей можна віднайти у текстах».

Сергій Пантюк про «Неслухняники»:

«Нещодавно у видавництві «Грані-Т» з'явилася книжка віршів для дітей «Неслухняники» — найкраще з того, що я написав. Чому мені ця книжка така дорога? Бо у неї є співавтор — мій син Яромир, який повигадував частину персонажів і подій. А я лише записав у відповідній формі. Зараз підростає Богодар — йому це читатимемо, але, може, ще й він чогось навигадує на

наступну книжку».

Пантюк, Сергій: «І один у полі воїн» // Демократична Україна. — Режим доступу : http://www.dua.com.ua/2011/010/17.shtml

Також читай рецензію на цю книжку:
Їжакевич В. У країні дитячих пустощів // Друг читача. – Режим доступу : http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/6731
Сергій ПантюкСергій Дмитрович Пантюк народився 10 лютого 1966 р. у с. Сокілець Дунаєвецького району Хмельницької обл.
1983 р. закінчив середню школу № 15 у Кам'янці-Подільському. Згодом закінчив філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту (нині — Кам'янець-Подільський національний університет).
Працював у школі та редакціях кількох газет, пройшовши шлях від коректора до головного редактора.
Мешкав і працював у Чернівцях і Хмельницькому, з 2004 р. — у Києві.
Член Спілки журналістів (із 1993 р.) і Національної спілки письменників України (з 1997 р.).
Автор семи поетичних збірок — «Таїнство причастя» (1994), «Тінь Аріяни» (1994), «Храм характерників» (1996), «Володар вогню» (2000), «Цілунок блискавки» (2002), «Босяцький калфа» (2003), «Босяцький калфа. Вибрані поезії» (2005), — роману «Сім днів і вузол смерті» (2007), численних публікацій у вітчизняній і закордонній періодиці (тексти перекладалися вісьмома мовами).
Організатор Всеукраїнського фестивалю поезії та авторської пісні «Під знаком Водолія» (1996 р., із 2008 р. — «Сліва-фест»), учасник багатьох мистецьких фестивалів і перформансів.
Лауреат міжнародного літературного конкурсу «Гранослов», Всеукраїнського мистецького фестивалю «Лір». Дипломант Всеукраїнського конкурсу малої прози «Що записано в книгу життя». Дипломант літературного конкурсу «Коронація слова» у номінації «Вибір видавців».
Займається видавничою діяльністю. Серед останніх видань, випущених у світ «Видавництвом Сергія Пантюка» — заснована Фондом «Антикорупція» серія «Мафія в Україні», зокрема, резонасні книги «Кримський гамбіт» та «Донецька мафія. Перезавантаження». Також є співкоординатором мистецького середовища «Інша література» та однойменного інтернет-

ресурсу — www.inlit.com.ua.

Адреса блогу : http://pantiuk.livejournal.com/

Персональний сайт «Під знаком Водолія » : http://sliva.org.ua/

Сергій Пантюк про себе (із персонального сайту):

«Мав честь народитися 10 лютого 1966 року. Мала батьківщина — древнє село Сокілець Дунаєвецького р-ну на Хмельниччині. Підлітком розшукував на розораних полях кам'яні сокири. Носив до школи, вчителька ставила «п'ятірки». Звідси — любов до історії та археології.
Прабабуся по матері Марфа Антонівна Франчук мала старезний «Кобзар» і «Псалтир» з «ятями». Потім дідусь купив пластмасову азбуку. Минуле переплелось із сучасним — до п'яти років навчився добре читати і погано писати. Перша віршована спроба — ремікс на пісню "Їхали козаки". Було шкода Галі — придумав хепі-енд.
Далі — школа у Кам'янці-Подільському. Вчителька української мови і літератури Клавдія Миколаївна Запорожець вела літературний гурток. Всі стінгазети мої. Згодом — районні, обласні і республіканські газети, також деякі журнали. Відчув себе причетним до Слова. Так тоді казали.
Шукав змісту в житті — прийшов на філфак Кам'янець-Подільського педінституту. Шукав виходу із життя — пішов до армії. Повернувшись, працював на заводі, у школі, журналістом та редактором деяких газет. "Хотів побачити кулю в торець, а вона не в той бік — скік!" Ідеали — справа серйозна: довелось відшкодувати текстами. Так виринув "Гранослов".
У світі широкому з'являлися мої поетичні збірки "Таїнство причастя" (1994), "Тінь Аріяни" (1994), "Храм характерників" (1995), "Володар вогню" (2000), "Цілунок блискавки" (2002). Ще одна книжка — "Дорогою крилатої змії" завдяки ґенієві Романові Скибі вже третій рік кисне у якомусь видавництві. А наразі час видавати вибране. Поки живий.
Дотичний до бардівського руху. Фестивалі, конкурси. Великі барди сучасності (Саєнко, Нестерук etc) сотворили на мої тексти ряд потужних композицій. Попсовики теж бралися — виходила цілковита лажа. Та й Іван Андрусяк вважає, що більше я пасую до рокерів. Теж тема.
А загалом я серйозний. Щасливий. Закоханий. Патріотично налаштований.

Запеклий грибник і рибалка. А ще відомий як “Його Всеп’янійшество Сліва”. Для особливо зацікавлених осіб — решту відомостей можна віднайти у текстах».

Сергій Пантюк про «Неслухняники»:

«Нещодавно у видавництві «Грані-Т» з'явилася книжка віршів для дітей «Неслухняники» — найкраще з того, що я написав. Чому мені ця книжка така дорога? Бо у неї є співавтор — мій син Яромир, який повигадував частину персонажів і подій. А я лише записав у відповідній формі. Зараз підростає Богодар — йому це читатимемо, але, може, ще й він чогось навигадує на наступну книжку».

Пантюк, Сергій: «І один у полі воїн» // Демократична Україна. — Режим доступу : http://www.dua.com.ua/2011/010/17.shtml

Також читай рецензію на цю книжку:
Їжакевич В. У країні дитячих пустощів // Друг читача. – Режим доступу : http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/6731
Сергій ПантюкСергій Дмитрович Пантюк народився 10 лютого 1966 р. у с. Сокілець Дунаєвецького району Хмельницької обл.
1983 р. закінчив середню школу № 15 у Кам'янці-Подільському. Згодом закінчив філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту (нині — Кам'янець-Подільський національний університет).
Працював у школі та редакціях кількох газет, пройшовши шлях від коректора до головного редактора.
Мешкав і працював у Чернівцях і Хмельницькому, з 2004 р. — у Києві.
Член Спілки журналістів (із 1993 р.) і Національної спілки письменників України (з 1997 р.).
Автор семи поетичних збірок — «Таїнство причастя» (1994), «Тінь Аріяни» (1994), «Храм характерників» (1996), «Володар вогню» (2000), «Цілунок блискавки» (2002), «Босяцький калфа» (2003), «Босяцький калфа. Вибрані поезії» (2005), — роману «Сім днів і вузол смерті» (2007), численних публікацій у вітчизняній і закордонній періодиці (тексти перекладалися вісьмома мовами).
Організатор Всеукраїнського фестивалю поезії та авторської пісні «Під

знаком Водолія» (1996 р., із 2008 р. — «Сліва-фест»), учасник багатьох мистецьких фестивалів і перформансів.
Лауреат міжнародного літературного конкурсу «Гранослов», Всеукраїнського мистецького фестивалю «Лір». Дипломант Всеукраїнського конкурсу малої прози «Що записано в книгу життя». Дипломант літературного конкурсу «Коронація слова» у номінації «Вибір видавців».
Займається видавничою діяльністю. Серед останніх видань, випущених у світ «Видавництвом Сергія Пантюка» — заснована Фондом «Антикорупція» серія «Мафія в Україні», зокрема, резонасні книги «Кримський гамбіт» та «Донецька мафія. Перезавантаження». Також є співкоординатором мистецького середовища «Інша література» та однойменного інтернет-ресурсу — www.inlit.com.ua.

Адреса блогу : http://pantiuk.livejournal.com/

Персональний сайт «Під знаком Водолія » : http://sliva.org.ua/

Сергій Пантюк про себе (із персонального сайту):

«Мав честь народитися 10 лютого 1966 року. Мала батьківщина — древнє село Сокілець Дунаєвецького р-ну на Хмельниччині. Підлітком розшукував на розораних полях кам’яні сокири. Носив до школи, вчителька ставила «п’ятірки». Звідси — любов до історії та археології.
Прабабуся по матері Марфа Антонівна Франчук мала старезний «Кобзар» і «Псалтир» з «ятями». Потім дідусь купив пластмасову азбуку. Минуле переплелось із сучасним — до п’яти років навчився добре читати і погано писати. Перша віршована спроба — ремікс на пісню “Їхали козаки”. Було шкода Галі — придумав хепі-енд.
Далі — школа у Кам’янці-Подільському. Вчителька української мови і літератури Клавдія Миколаївна Запорожець вела літературний гурток. Всі стінгазети мої. Згодом — районні, обласні і республіканські газети, також деякі журнали. Відчув себе причетним до Слова. Так тоді казали.
Шукав змісту в житті — прийшов на філфак Кам’янець-Подільського педінституту. Шукав виходу із життя — пішов до армії. Повернувшись, працював на заводі, у школі, журналістом та редактором деяких газет. “Хотів побачити кулю в торець, а вона не в той бік — скік!” Ідеали — справа

серйозна: довелось відшкодувати текстами. Так виринув “Гранослов”.
У світі широкому з’являлися мої поетичні збірки “Таїнство причастя” (1994), “Тінь Аріяни” (1994), “Храм характерників” (1995), “Володар вогню” (2000), “Цілунок блискавки” (2002). Ще одна книжка — “Дорогою крилатої змії” завдяки ґенієві Романові Скибі вже третій рік кисне у якомусь видавництві. А наразі час видавати вибране. Поки живий.
Дотичний до бардівського руху. Фестивалі, конкурси. Великі барди сучасності (Саєнко, Нестерук etc) сотворили на мої тексти ряд потужних композицій. Попсовики теж бралися — виходила цілковита лажа. Та й Іван Андрусяк вважає, що більше я пасую до рокерів. Теж тема.
А загалом я серйозний. Щасливий. Закоханий. Патріотично налаштований. Запеклий грибник і рибалка. А ще відомий як “Його Всеп’янійшество Сліва”. Для особливо зацікавлених осіб — решту відомостей можна віднайти у текстах».

Сергій Пантюк про «Неслухняники»:

«Нещодавно у видавництві «Грані-Т» з'явилася книжка віршів для дітей «Неслухняники» — найкраще з того, що я написав. Чому мені ця книжка така дорога? Бо у неї є співавтор — мій син Яромир, який повигадував частину персонажів і подій. А я лише записав у відповідній формі. Зараз підростає Богодар — йому це читатимемо, але, може, ще й він чогось навигадує на наступну книжку».

Пантюк, Сергій: «І один у полі воїн» // Демократична Україна. — Режим доступу : http://www.dua.com.ua/2011/010/17.shtml

Також читай рецензію на цю книжку:
Їжакевич В. У країні дитячих пустощів // Друг читача. – Режим доступу : http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/6731
Сергій ПантюкСергій Дмитрович Пантюк народився 10 лютого 1966 р. у с. Сокілець Дунаєвецького району Хмельницької обл.
1983 р. закінчив середню школу № 15 у Кам'янці-Подільському. Згодом закінчив філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту (нині — Кам'янець-Подільський національний університет).
Працював у школі та редакціях кількох газет, пройшовши шлях від

коректора до головного редактора.
Мешкав і працював у Чернівцях і Хмельницькому, з 2004 р. — у Києві.
Член Спілки журналістів (із 1993 р.) і Національної спілки письменників України (з 1997 р.).
Автор семи поетичних збірок — «Таїнство причастя» (1994), «Тінь Аріяни» (1994), «Храм характерників» (1996), «Володар вогню» (2000), «Цілунок блискавки» (2002), «Босяцький калфа» (2003), «Босяцький калфа. Вибрані поезії» (2005), — роману «Сім днів і вузол смерті» (2007), численних публікацій у вітчизняній і закордонній періодиці (тексти перекладалися вісьмома мовами).
Організатор Всеукраїнського фестивалю поезії та авторської пісні «Під знаком Водолія» (1996 р., із 2008 р. — «Сліва-фест»), учасник багатьох мистецьких фестивалів і перформансів.
Лауреат міжнародного літературного конкурсу «Гранослов», Всеукраїнського мистецького фестивалю «Лір». Дипломант Всеукраїнського конкурсу малої прози «Що записано в книгу життя». Дипломант літературного конкурсу «Коронація слова» у номінації «Вибір видавців».
Займається видавничою діяльністю. Серед останніх видань, випущених у світ «Видавництвом Сергія Пантюка» — заснована Фондом «Антикорупція» серія «Мафія в Україні», зокрема, резонасні книги «Кримський гамбіт» та «Донецька мафія. Перезавантаження». Також є співкоординатором мистецького середовища «Інша література» та однойменного інтернет-ресурсу — www.inlit.com.ua.

Адреса блогу : http://pantiuk.livejournal.com/

Персональний сайт «Під знаком Водолія » : http://sliva.org.ua/

Сергій Пантюк про себе (із персонального сайту):

«Мав честь народитися 10 лютого 1966 року. Мала батьківщина — древнє село Сокілець Дунаєвецького р-ну на Хмельниччині. Підлітком розшукував на розораних полях кам’яні сокири. Носив до школи, вчителька ставила «п’ятірки». Звідси — любов до історії та археології.
Прабабуся по матері Марфа Антонівна Франчук мала старезний «Кобзар» і «Псалтир» з «ятями». Потім дідусь купив пластмасову азбуку. Минуле

переплелось із сучасним — до п’яти років навчився добре читати і погано писати. Перша віршована спроба — ремікс на пісню “Їхали козаки”. Було шкода Галі — придумав хепі-енд.
Далі — школа у Кам’янці-Подільському. Вчителька української мови і літератури Клавдія Миколаївна Запорожець вела літературний гурток. Всі стінгазети мої. Згодом — районні, обласні і республіканські газети, також деякі журнали. Відчув себе причетним до Слова. Так тоді казали.
Шукав змісту в житті — прийшов на філфак Кам’янець-Подільського педінституту. Шукав виходу із життя — пішов до армії. Повернувшись, працював на заводі, у школі, журналістом та редактором деяких газет. “Хотів побачити кулю в торець, а вона не в той бік — скік!” Ідеали — справа серйозна: довелось відшкодувати текстами. Так виринув “Гранослов”.
У світі широкому з’являлися мої поетичні збірки “Таїнство причастя” (1994), “Тінь Аріяни” (1994), “Храм характерників” (1995), “Володар вогню” (2000), “Цілунок блискавки” (2002). Ще одна книжка — “Дорогою крилатої змії” завдяки ґенієві Романові Скибі вже третій рік кисне у якомусь видавництві. А наразі час видавати вибране. Поки живий.
Дотичний до бардівського руху. Фестивалі, конкурси. Великі барди сучасності (Саєнко, Нестерук etc) сотворили на мої тексти ряд потужних композицій. Попсовики теж бралися — виходила цілковита лажа. Та й Іван Андрусяк вважає, що більше я пасую до рокерів. Теж тема.
А загалом я серйозний. Щасливий. Закоханий. Патріотично налаштований. Запеклий грибник і рибалка. А ще відомий як “Його Всеп’янійшество Сліва”. Для особливо зацікавлених осіб — решту відомостей можна віднайти у текстах».

Сергій Пантюк про «Неслухняники»:

«Нещодавно у видавництві «Грані-Т» з'явилася книжка віршів для дітей «Неслухняники» — найкраще з того, що я написав. Чому мені ця книжка така дорога? Бо у неї є співавтор — мій син Яромир, який повигадував частину персонажів і подій. А я лише записав у відповідній формі. Зараз підростає Богодар — йому це читатимемо, але, може, ще й він чогось навигадує на наступну книжку».

Пантюк, Сергій: «І один у полі воїн» // Демократична Україна. — Режим

доступу : http://www.dua.com.ua/2011/010/17.shtml

Також читай рецензію на цю книжку:

Їжакевич В. У країні дитячих пустощів // Друг читача. – Режим доступу : http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/6731

Сергій ПантюкСергій Дмитрович Пантюк народився 10 лютого 1966 р. у с. Сокілець Дунаєвецького району Хмельницької обл.

1983 р. закінчив середню школу № 15 у Кам'янці-Подільському. Згодом закінчив філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту (нині — Кам'янець-Подільський національний університет).

Працював у школі та редакціях кількох газет, пройшовши шлях від коректора до головного редактора.

Мешкав і працював у Чернівцях і Хмельницькому, з 2004 р. — у Києві.

Член Спілки журналістів (із 1993 р.) і Національної спілки письменників України (з 1997 р.).

Автор семи поетичних збірок — «Таїнство причастя» (1994), «Тінь Аріяни» (1994), «Храм характерників» (1996), «Володар вогню» (2000), «Цілунок блискавки» (2002), «Босяцький калфа» (2003), «Босяцький калфа. Вибрані поезії» (2005), — роману «Сім днів і вузол смерті» (2007), численних публікацій у вітчизняній і закордонній періодиці (тексти перекладалися вісьмома мовами).

Організатор Всеукраїнського фестивалю поезії та авторської пісні «Під знаком Водолія» (1996 р., із 2008 р. — «Сліва-фест»), учасник багатьох мистецьких фестивалів і перформансів.

Лауреат міжнародного літературного конкурсу «Гранослов», Всеукраїнського мистецького фестивалю «Лір». Дипломант Всеукраїнського конкурсу малої прози «Що записано в книгу життя». Дипломант літературного конкурсу «Коронація слова» у номінації «Вибір видавців».

Займається видавничою діяльністю. Серед останніх видань, випущених у світ «Видавництвом Сергія Пантюка» — заснована Фондом «Антикорупція» серія «Мафія в Україні», зокрема, резонасні книги «Кримський гамбіт» та «Донецька мафія. Перезавантаження». Також є співкоординатором мистецького середовища «Інша література» та однойменного інтернет-ресурсу — www.inlit.com.ua.

Адреса блогу : http://pantiuk.livejournal.com/

Персональний сайт «Під знаком Водолія » : http://sliva.org.ua/

Сергій Пантюк про себе (із персонального сайту):

«Мав честь народитися 10 лютого 1966 року. Мала батьківщина — древнє село Сокілець Дунаєвецького р-ну на Хмельниччині. Підлітком розшукував на розораних полях кам’яні сокири. Носив до школи, вчителька ставила «п’ятірки». Звідси — любов до історії та археології.
Прабабуся по матері Марфа Антонівна Франчук мала старезний «Кобзар» і «Псалтир» з «ятями». Потім дідусь купив пластмасову азбуку. Минуле переплелось із сучасним — до п’яти років навчився добре читати і погано писати. Перша віршована спроба — ремікс на пісню “Їхали козаки”. Було шкода Галі — придумав хепі-енд.
Далі — школа у Кам’янці-Подільському. Вчителька української мови і літератури Клавдія Миколаївна Запорожець вела літературний гурток. Всі стінгазети мої. Згодом — районні, обласні і республіканські газети, також деякі журнали. Відчув себе причетним до Слова. Так тоді казали.
Шукав змісту в житті — прийшов на філфак Кам’янець-Подільського педінституту. Шукав виходу із життя — пішов до армії. Повернувшись, працював на заводі, у школі, журналістом та редактором деяких газет. “Хотів побачити кулю в торець, а вона не в той бік — скік!” Ідеали — справа серйозна: довелось відшкодувати текстами. Так виринув “Гранослов”.
У світі широкому з’являлися мої поетичні збірки “Таїнство причастя” (1994), “Тінь Аріяни” (1994), “Храм характерників” (1995), “Володар вогню” (2000), “Цілунок блискавки” (2002). Ще одна книжка — “Дорогою крилатої змії” завдяки ґенієві Романові Скибі вже третій рік кисне у якомусь видавництві. А наразі час видавати вибране. Поки живий.
Дотичний до бардівського руху. Фестивалі, конкурси. Великі барди сучасності (Саєнко, Нестерук etc) сотворили на мої тексти ряд потужних композицій. Попсовики теж бралися — виходила цілковита лажа. Та й Іван Андрусяк вважає, що більше я пасую до рокерів. Теж тема.
А загалом я серйозний. Щасливий. Закоханий. Патріотично налаштований. Запеклий грибник і рибалка. А ще відомий як “Його Всеп’янійшество Сліва”. Для особливо зацікавлених осіб — решту відомостей можна віднайти у текстах».

Сергій Пантюк про «Неслухняники»:

«Нещодавно у видавництві «Грані-Т» з'явилася книжка віршів для дітей «Неслухняники» — найкраще з того, що я написав. Чому мені ця книжка така дорога? Бо у неї є співавтор — мій син Яромир, який повигадував частину персонажів і подій. А я лише записав у відповідній формі. Зараз підростає Богодар — йому це читатимемо, але, може, ще й він чогось навигадує на наступну книжку».

Пантюк, Сергій: «І один у полі воїн» // Демократична Україна. — Режим доступу : http://www.dua.com.ua/2011/010/17.shtml

Також читай рецензію на цю книжку:
Їжакевич В. У країні дитячих пустощів // Друг читача. – Режим доступу : http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/6731
Сергій ПантюкСергій Дмитрович Пантюк народився 10 лютого 1966 р. у с. Сокілець Дунаєвецького району Хмельницької обл.
1983 р. закінчив середню школу № 15 у Кам'янці-Подільському. Згодом закінчив філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту (нині — Кам'янець-Подільський національний університет).
Працював у школі та редакціях кількох газет, пройшовши шлях від коректора до головного редактора.
Мешкав і працював у Чернівцях і Хмельницькому, з 2004 р. — у Києві.
Член Спілки журналістів (із 1993 р.) і Національної спілки письменників України (з 1997 р.).
Автор семи поетичних збірок — «Таїнство причастя» (1994), «Тінь Аріяни» (1994), «Храм характерників» (1996), «Володар вогню» (2000), «Цілунок блискавки» (2002), «Босяцький калфа» (2003), «Босяцький калфа. Вибрані поезії» (2005), — роману «Сім днів і вузол смерті» (2007), численних публікацій у вітчизняній і закордонній періодиці (тексти перекладалися вісьмома мовами).
Організатор Всеукраїнського фестивалю поезії та авторської пісні «Під знаком Водолія» (1996 р., із 2008 р. — «Сліва-фест»), учасник багатьох мистецьких фестивалів і перформансів.
Лауреат міжнародного літературного конкурсу «Гранослов», Всеукраїнського

мистецького фестивалю «Лір». Дипломант Всеукраїнського конкурсу малої прози «Що записано в книгу життя». Дипломант літературного конкурсу «Коронація слова» у номінації «Вибір видавців».
Займається видавничою діяльністю. Серед останніх видань, випущених у світ «Видавництвом Сергія Пантюка» — заснована Фондом «Антикорупція» серія «Мафія в Україні», зокрема, резонасні книги «Кримський гамбіт» та «Донецька мафія. Перезавантаження». Також є співкоординатором мистецького середовища «Інша література» та однойменного інтернет-ресурсу — www.inlit.com.ua.

Адреса блогу : http://pantiuk.livejournal.com/

Персональний сайт «Під знаком Водолія » : http://sliva.org.ua/

Сергій Пантюк про себе (із персонального сайту):

«Мав честь народитися 10 лютого 1966 року. Мала батьківщина — древнє село Сокілець Дунаєвецького р-ну на Хмельниччині. Підлітком розшукував на розораних полях кам’яні сокири. Носив до школи, вчителька ставила «п’ятірки». Звідси — любов до історії та археології.
Прабабуся по матері Марфа Антонівна Франчук мала старезний «Кобзар» і «Псалтир» з «ятями». Потім дідусь купив пластмасову азбуку. Минуле переплелось із сучасним — до п’яти років навчився добре читати і погано писати. Перша віршована спроба — ремікс на пісню “Їхали козаки”. Було шкода Галі — придумав хепі-енд.
Далі — школа у Кам’янці-Подільському. Вчителька української мови і літератури Клавдія Миколаївна Запорожець вела літературний гурток. Всі стінгазети мої. Згодом — районні, обласні і республіканські газети, також деякі журнали. Відчув себе причетним до Слова. Так тоді казали.
Шукав змісту в житті — прийшов на філфак Кам’янець-Подільського педінституту. Шукав виходу із життя — пішов до армії. Повернувшись, працював на заводі, у школі, журналістом та редактором деяких газет. “Хотів побачити кулю в торець, а вона не в той бік — скік!” Ідеали — справа серйозна: довелось відшкодувати текстами. Так виринув “Гранослов”.
У світі широкому з’являлися мої поетичні збірки “Таїнство причастя” (1994), “Тінь Аріяни” (1994), “Храм характерників” (1995), “Володар вогню” (2000),

“Цілунок блискавки” (2002). Ще одна книжка — “Дорогою крилатої змії” завдяки ґенієві Романові Скибі вже третій рік кисне у якомусь видавництві. А наразі час видавати вибране. Поки живий.
Дотичний до бардівського руху. Фестивалі, конкурси. Великі барди сучасності (Саєнко, Нестерук etc) сотворили на мої тексти ряд потужних композицій. Попсовики теж бралися — виходила цілковита лажа. Та й Іван Андрусяк вважає, що більше я пасую до рокерів. Теж тема.
А загалом я серйозний. Щасливий. Закоханий. Патріотично налаштований. Запеклий грибник і рибалка. А ще відомий як “Його Всеп’янійшество Слива”. Для особливо зацікавлених осіб — решту відомостей можна віднайти у текстах».

Сергій Пантюк про «Неслухняники»:

«Нещодавно у видавництві «Грані-Т» з'явилася книжка віршів для дітей «Неслухняники» — найкраще з того, що я написав. Чому мені ця книжка така дорога? Бо у неї є співавтор — мій син Яромир, який повигадував частину персонажів і подій. А я лише записав у відповідній формі. Зараз підростає Богодар — йому це читатимемо, але, може, ще й він чогось навигадує на наступну книжку».

Пантюк, Сергій: «І один у полі воїн» // Демократична Україна. — Режим доступу : http://www.dua.com.ua/2011/010/17.shtml

Також читай рецензію на цю книжку:
Їжакевич В. У країні дитячих пустощів // Друг читача. – Режим доступу : http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/6731
Сергій ПантюкСергій Дмитрович Пантюк народився 10 лютого 1966 р. у с. Сокілець Дунаєвецького району Хмельницької обл.
1983 р. закінчив середню школу № 15 у Кам'янці-Подільському. Згодом закінчив філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту (нині — Кам'янець-Подільський національний університет).
Працював у школі та редакціях кількох газет, пройшовши шлях від коректора до головного редактора.
Мешкав і працював у Чернівцях і Хмельницькому, з 2004 р. — у Києві.
Член Спілки журналістів (із 1993 р.) і Національної спілки письменників

України (з 1997 р.).
Автор семи поетичних збірок — «Таїнство причастя» (1994), «Тінь Аріяни» (1994), «Храм характерників» (1996), «Володар вогню» (2000), «Цілунок блискавки» (2002), «Босяцький калфа» (2003), «Босяцький калфа. Вибрані поезії» (2005), — роману «Сім днів і вузол смерті» (2007), численних публікацій у вітчизняній і закордонній періодиці (тексти перекладалися вісьмома мовами).
Організатор Всеукраїнського фестивалю поезії та авторської пісні «Під знаком Водолія» (1996 р., із 2008 р. — «Сліва-фест»), учасник багатьох мистецьких фестивалів і перформансів.
Лауреат міжнародного літературного конкурсу «Гранослов», Всеукраїнського мистецького фестивалю «Лір». Дипломант Всеукраїнського конкурсу малої прози «Що записано в книгу життя». Дипломант літературного конкурсу «Коронація слова» у номінації «Вибір видавців».
Займається видавничою діяльністю. Серед останніх видань, випущених у світ «Видавництвом Сергія Пантюка» — заснована Фондом «Антикорупція» серія «Мафія в Україні», зокрема, резонасні книги «Кримський гамбіт» та «Донецька мафія. Перезавантаження». Також є співкоординатором мистецького середовища «Інша література» та однойменного інтернет-ресурсу — www.inlit.com.ua.

Адреса блогу : http://pantiuk.livejournal.com/

Персональний сайт «Під знаком Водолія » : http://sliva.org.ua/

Сергій Пантюк про себе (із персонального сайту):

«Мав честь народитися 10 лютого 1966 року. Мала батьківщина — древнє село Сокілець Дунаєвецького р-ну на Хмельниччині. Підлітком розшукував на розораних полях кам’яні сокири. Носив до школи, вчителька ставила «п’ятірки». Звідси — любов до історії та археології.
Прабабуся по матері Марфа Антонівна Франчук мала старезний «Кобзар» і «Псалтир» з «ятями». Потім дідусь купив пластмасову азбуку. Минуле переплелось із сучасним — до п’яти років навчився добре читати і погано писати. Перша віршована спроба — ремікс на пісню “Їхали козаки”. Було шкода Галі — придумав хепі-енд.

Далі — школа у Кам’янці-Подільському. Вчителька української мови і літератури Клавдія Миколаївна Запорожець вела літературний гурток. Всі стінгазети мої. Згодом — районні, обласні і республіканські газети, також деякі журнали. Відчув себе причетним до Слова. Так тоді казали.

Шукав змісту в житті — прийшов на філфак Кам’янець-Подільського педінституту. Шукав виходу із життя — пішов до армії. Повернувшись, працював на заводі, у школі, журналістом та редактором деяких газет. “Хотів побачити кулю в торець, а вона не в той бік — скік!” Ідеали — справа серйозна: довелось відшкодувати текстами. Так виринув “Гранослов”.

У світі широкому з’являлися мої поетичні збірки “Таїнство причастя” (1994), “Тінь Аріяни” (1994), “Храм характерників” (1995), “Володар вогню” (2000), “Цілунок блискавки” (2002). Ще одна книжка — “Дорогою крилатої змії” завдяки ґенієві Романові Скибі вже третій рік кисне у якомусь видавництві. А наразі час видавати вибране. Поки живий.

Дотичний до бардівського руху. Фестивалі, конкурси. Великі барди сучасності (Саєнко, Нестерук etc) сотворили на мої тексти ряд потужних композицій. Попсовики теж бралися — виходила цілковита лажа. Та й Іван Андрусяк вважає, що більше я пасую до рокерів. Теж тема.

А загалом я серйозний. Щасливий. Закоханий. Патріотично налаштований. Запеклий грибник і рибалка. А ще відомий як “Його Всеп’янійшество Сліва”. Для особливо зацікавлених осіб — решту відомостей можна віднайти у текстах».

Сергій Пантюк про «Неслухняники»:

«Нещодавно у видавництві «Грані-Т» з'явилася книжка віршів для дітей «Неслухняники» — найкраще з того, що я написав. Чому мені ця книжка така дорога? Бо у неї є співавтор — мій син Яромир, який повигадував частину персонажів і подій. А я лише записав у відповідній формі. Зараз підростає Богодар — йому це читатимемо, але, може, ще й він чогось навигадує на наступну книжку».

Пантюк, Сергій: «І один у полі воїн» // Демократична Україна. — Режим доступу : http://www.dua.com.ua/2011/010/17.shtml

Також читай рецензію на цю книжку:

Їжакевич В. У країні дитячих пустощів // Друг читача. – Режим доступу : http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/6731

Сергій ПантюкСергій Дмитрович Пантюк народився 10 лютого 1966 р. у с. Сокілець Дунаєвецького району Хмельницької обл.

1983 р. закінчив середню школу № 15 у Кам'янці-Подільському. Згодом закінчив філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту (нині — Кам'янець-Подільський національний університет).

Працював у школі та редакціях кількох газет, пройшовши шлях від коректора до головного редактора.

Мешкав і працював у Чернівцях і Хмельницькому, з 2004 р. — у Києві.

Член Спілки журналістів (із 1993 р.) і Національної спілки письменників України (з 1997 р.).

Автор семи поетичних збірок — «Таїнство причастя» (1994), «Тінь Аріяни» (1994), «Храм характерників» (1996), «Володар вогню» (2000), «Цілунок блискавки» (2002), «Босяцький калфа» (2003), «Босяцький калфа. Вибрані поезії» (2005), — роману «Сім днів і вузол смерті» (2007), численних публікацій у вітчизняній і закордонній періодиці (тексти перекладалися вісьмома мовами).

Організатор Всеукраїнського фестивалю поезії та авторської пісні «Під знаком Водолія» (1996 р., із 2008 р. — «Сліва-фест»), учасник багатьох мистецьких фестивалів і перформансів.

Лауреат міжнародного літературного конкурсу «Гранослов», Всеукраїнського мистецького фестивалю «Лір». Дипломант Всеукраїнського конкурсу малої прози «Що записано в книгу життя». Дипломант літературного конкурсу «Коронація слова» у номінації «Вибір видавців».

Займається видавничою діяльністю. Серед останніх видань, випущених у світ «Видавництвом Сергія Пантюка» — заснована Фондом «Антикорупція» серія «Мафія в Україні», зокрема, резонасні книги «Кримський гамбіт» та «Донецька мафія. Перезавантаження». Також є співкоординатором мистецького середовища «Інша література» та однойменного інтернет-ресурсу — www.inlit.com.ua.

Адреса блогу : http://pantiuk.livejournal.com/

Персональний сайт «Під знаком Водолія » : http://sliva.org.ua/

Сергій Пантюк про себе (із персонального сайту):

«Мав честь народитися 10 лютого 1966 року. Мала батьківщина — древнє село Сокілець Дунаєвецького р-ну на Хмельниччині. Підлітком розшукував на розораних полях кам’яні сокири. Носив до школи, вчителька ставила «п’ятірки». Звідси — любов до історії та археології.

Прабабуся по матері Марфа Антонівна Франчук мала старезний «Кобзар» і «Псалтир» з «ятями». Потім дідусь купив пластмасову азбуку. Минуле переплелось із сучасним — до п’яти років навчився добре читати і погано писати. Перша віршована спроба — ремікс на пісню “Їхали козаки”. Було шкода Галі — придумав хепі-енд.

Далі — школа у Кам’янці-Подільському. Вчителька української мови і літератури Клавдія Миколаївна Запорожець вела літературний гурток. Всі стінгазети мої. Згодом — районні, обласні і республіканські газети, також деякі журнали. Відчув себе причетним до Слова. Так тоді казали.

Шукав змісту в житті — прийшов на філфак Кам’янець-Подільського педінституту. Шукав виходу із життя — пішов до армії. Повернувшись, працював на заводі, у школі, журналістом та редактором деяких газет. “Хотів побачити кулю в торець, а вона не в той бік — скік!” Ідеали — справа серйозна: довелось відшкодувати текстами. Так виринув “Гранослов”.

У світі широкому з’являлися мої поетичні збірки “Таїнство причастя” (1994), “Тінь Аріяни” (1994), “Храм характерників” (1995), “Володар вогню” (2000), “Цілунок блискавки” (2002). Ще одна книжка — “Дорогою крилатої змії” завдяки ґенієві Романові Скибі вже третій рік кисне у якомусь видавництві. А наразі час видавати вибране. Поки живий.

Дотичний до бардівського руху. Фестивалі, конкурси. Великі барди сучасності (Саєнко, Нестерук etc) сотворили на мої тексти ряд потужних композицій. Попсовики теж бралися — виходила цілковита лажа. Та й Іван Андрусяк вважає, що більше я пасую до рокерів. Теж тема.

А загалом я серйозний. Щасливий. Закоханий. Патріотично налаштований. Запеклий грибник і рибалка. А ще відомий як “Його Всеп’янійшество Сліва”. Для особливо зацікавлених осіб — решту відомостей можна віднайти у текстах».

Сергій Пантюк про «Неслухняники»:

«Нещодавно у видавництві «Грані-Т» з'явилася книжка віршів для дітей «Неслухняники» — найкраще з того, що я написав. Чому мені ця книжка така дорога? Бо у неї є співавтор — мій син Яромир, який повигадував частину персонажів і подій. А я лише записав у відповідній формі. Зараз підростає Богодар — йому це читатимемо, але, може, ще й він чогось навигадує на наступну книжку».

Пантюк, Сергій: «І один у полі воїн» // Демократична Україна. — Режим доступу : http://www.dua.com.ua/2011/010/17.shtml

Також читай рецензію на цю книжку:
Їжакевич В. У країні дитячих пустощів // Друг читача. – Режим доступу : http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/6731

Питання для дискусії з дітьми

- Яка подія з життя Сергій Пантюк вас найбільше вразила?
- Якби ви могли запитати щось у Сергій Пантюк, про що б ви запитали?
- Чому творчість цього автора залишається актуальною сьогодні?
- Яка книга цього автора найбільше зацікавила вас і чому?
- Чи пам'ятаєте ви, коли народився Сергій Пантюк? (10 лютого). А чи є серед вас ті, хто народився 10-го числа будь-якого іншого місяця?